veel zeggen. Ik vroeg den commissaris, of hij op iemand anders verdenking had.

Hij zette een bedenkelijk gezicht, schudde dan echter van neen.

En bij deze gelegenheid, lieve Clara, heb ik iets gedaan, waarover ik mij nu bijna verwijt maak. Het is in schouwburgkringen bekend, dat de verhouding tusschen directeur Valoni en zijn zoon geen bijzonder goede was. In den ijver van het onderhoud, zijn mij daarover een paar woorden ontvallen. 't Volgende oogenblik was ik erg ontdaan en zag hem aan.

Toen bemerkte ik, dat hij verwonderd geworden was. Ik heb de overijling, volgens mijn beste krachten weer goed probeeren te maken ; ik heb den commissaris verklaard, dat ikzelf den zoon als een redelievend en net mensch kende. Nu — ik hoop dat de zaak daarmee is afgedaan.

Wat mij betreft: ik zal in de toekomst mijn tong in toom houden . . . .

Je Koert

20 December.

Lieve Clara!

De gebeurtenissen overweldigen mij. Iedere dag brengt nieuwe verrassingen. Vandaag is de jonge Valoni onder ernstige verdenking, zijn vader vermoord te hebben, gevangengenomen.

Nadat de loge-portier altijd weer zijn onschuld betuigde, heeft men een paar getuigen genomen : zijn collega van de tweede-loge en twee juffrouwen van de garderobe. Daarna is uitgemaakt, dat de logeportier als dader niet in aanmerking kan komen, want hij is gedurende den ganschen avond om zoo te zeggen onder toezicht geweest. Alle drie getuigen verklaren eenparig, dat de portier de prosceniumloge I gedurende den ganschen avond niet betreden heeft. Slechts één behalve den vermoorde is in de loge geweest : *zijn zoon*. Daarom kan de logeportier als dader niet in aanmerking komen, en is hij op vrije voeten gesteld.

Nu heeft de justitie eenige leden van den schouwburg gehoord en verscheidene verrassende dingen vastgesteld. De kassier heeft verklaard, dat de jonge Valoni sommen aan de kas ontnomen heeft, die ver over zijn bevoegdheid gingen. Ook op den dag van den moord werd den kassier een wissel van 15.000 mark ter verzilvering gepresenteerd, dien de zoon op zijn vader getrokken had. Eenige uren later hebben twee acteurs van den schouwburg, die in de voorkamer op den directeur wachtten, een luide woordenwisseling van uit de directiekamer vernomen, die elk oogenblik heftiger werd : men hoorde de stemmen van den ouden en den jongen Valoni. Klaarblijkelijk deed de vader den zoon hevige verwijten ; door de deur, die slechts aan stond, drongen van tijd tot tijd woorden en uitroepen, die bijzonder luid werden uitgestoten.

Een der beide acteurs hoorde den zoon zeggen : „Je zult het door je schraperigheid nog zoo ver drijven, dat er iets gebeurt, wat ik naderhand betreur." Daarop is de jonge Valoni met alle teekenen van de heftigste opwinding door de voorkamer gestormd, om direct daarop de deur woedend achter zich dicht te slaan. De acteurs hebben, in verband met deze duidelijke ontstemming, hun voornemen om voorschot te vragen, dien dag uitgesteld. „De Sensatie" gaat schitterend. Vanmorgen verschijnt het nieuwe nummer. Overigens is mijn verhoor in de moordgeschiedenis op morgen vastgesteld. Ik zal probeeren, dit in het nummer van overmorgen nog onder te brengen. Goeden nacht. Koert.

„De Sensatie" van 22 November.

Het geval Valoni.

De eigen zoon onder verdenking van moord gevangen genomen!

De geschiedenis van den vermoorden schouwburgdirecteur Valoni wordt voortdurend raadselachtiger. Eergisteren had op het commissariaat het verhoor plaats van eenige personen, die op den avond van den moord den jongen Valoni gezien en gesproken hebben. Onze verslaggever, de heer Koert Harsfeld, geeft in het onderstaande een levendige schildering van de verhooren, zooals deze zich in hun geheel hebben toegedragen: de heer Harsfeld is daartoe zooveel te beter in de gelegenheid, daar hij zelf als getuige in deze tragedie gehoord is geworden en de gebeurtenissen voor een deel heeft meegemaakt. — Als eerste getuige was de jonge Ernst Valoni gedagvaard. De groote, slanke pretmaker, wiens aardig gezicht en wiens innemende manieren reeds menigen rechtschapen echtgenoot in onze stad slapelooze nachten heeft bereid — men herinnert zich de geschiedenis van Mevrouw v. R. voor twee jaar — zag er ernstig en bleek uit, toen hij de verhoorkamer binnenkwam.

De commissaris : „Mijnheer Valoni — ik heb U laten komen, om van U eens te vernemen, wat U op den avond van den moord gezien en gehoord hebt."

Valoni : „Mijnheer de commissaris, ik kan in de zaak zoogoed als niets vertellen."

De commissaris (verbaasd): „En waarom niet?"

Valoni : „Daar ik den schouwburg reeds om half tien verlaten heb." — *De commissaris* : „En waar was U om dezen tijd?"

HET GEBREK AAN VEEVOEDER.

Door de Veevoederfabriek J. Koetsier te Boskoop worden aardappelschillen opgekocht, die met andere grondstoffen verwerkt worden tot veevoederkoeken. Bij aflevering der schillen worden door haar bons afgegeven, die in October worden ingewisseld tegen geld. Op onze foto ziet men het wegen en in ontvangst nemen der aardappelschillen. In den hoek een bon, zooals ze door de firma Koetsier worden uitgereikt.

Valoni : „Ik ben naar mijn aanstaande gereden."

De commissaris : „Wie is uw aanstaande?"

Valoni : „Mejuffrouw M., de soubrette van den stadsschouwburg."

De commissaris : „Ah — U was dus na dien tijd met uw aanstaande tezamen, en de dame kan dit getuigen?"

Valoni : (aarzelend) „Neen . . ."

De commissaris : „Geeft U het maar toe . . . U kunt haar niet thuis getroffen hebben. Want ze heeft dien avond van acht tot elf uur in den stadsschouwburg gespeeld. Ze heeft den schouwburg in dien tijd niet verlaten. Wat heeft U daarop te antwoorden?"

Valoni : „Het is juist . . . Ik heb mejuffrouw M. niet thuis getroffen."

De commissaris : „En wist U niet vooruit, dat zij dien avond spelen moest?"

Valoni : „Ja, ik wist het. Intusschen . . . ik had reden, aan te nemen, dat zij den betreffenden avond zou afzeggen."

De commissaris : „Had mejuffrouw M. een dergelijk voornemen uitgesproken?"

Valoni : „Neen!"

De commissaris (glimlachend): „Dan zult U er niet buiten kunnen, mij de gronden te noemen voor uw veronderstelling, dat mejuffrouw M. dien avond zou afzeggen."

Valoni (aarzelend) : „Wanneer ik het dan zeggen moet . . ik meende reden voor jaloerschheid te hebben. Ik heb op dien avond de villa van mejuffrouw M. gadegeslagen."

De commissaris : „Hm. — Heeft mejuffrouw M. ooit aanleiding tot jaloerschheid gegeven?"

Valoni : — „Neen, maar . . ."

De commissaris : „Wat maar . . . ?"

Valoni : „Dien avond werd ik opgebeld en iemand deelde mij mee, dat mejuffrouw M. in haar villa heerenbezoek verwachtte."

De commissaris : „Wie heeft U dit meegedeeld?"

Valoni : „Ik weet het niet. Een onbekende mannenstem."

De commissaris : „Om hoe laat werd U opgebeld?"

Valoni : „Even over negenen."

De commissaris : „In het schouwburgbureau?"

Valoni : „Ja!"

De commissaris : „Hm. . . Een ding klopt met uw opgaven : U heeft om halftien den schouwburg verlaten. Mijnheer Harsfeld, de verslaggever van „De Sensatie", heeft het verklaard. Hij heeft U in het bureau van den schouwburg opgezocht en eenige woorden met U gesproken. Toen heeft mijnheer Harsfeld in uw tegenwoordigheid den gast uit Weenen geïntervieuwd. Daarop verklaarde U, om ongeveer halftien, dat U geen tijd meer had. Mijnheer Harsfeld heeft U daarop tot aan de deur begeleid en U is in uw auto gestapt, om in de richting van het Westen weg te rijden."

Valoni : „Ja, dat klopt."

De commissaris : „Waar is de villa van uw aanstaande?"

Valoni : „In de Kirschenallee."

De commissaris : „Kan uw chaffeur getuigen, dat U daar heen gereden is?"

Valoni : „Ik heb zelf gestuurd."

De commissaris : „Hm. U is dus naar de Kirschenallee gereden. Wat is er verder gebeurd?"

Valoni : Ik heb den auto in het kleine boschje achter de Kirschenallee verlaten, ben de korte straat te voet afgeloopen en heb mij in de schaduw van de huizen, die tegenover het huis van mijn aanstaande liggen, opgesteld. Daar heb ik ongeveer twee uur gestaan."

De commissaris : „Heeft U iets ontdekt, wat uw verdenking rechtvaardigde?"

Valoni : „Neen. Niet het minste."

De commissaris : „U zegt, dat U daar twee uur lang op uw post gestaan hebt. Wat deedt U toen?"

Valoni : „Toen ben ik naar mijn auto teruggegaan en ben naar mijn huis gereden."

De commissaris : „De auto heeft dus twee uur lang op straat gestaan. Het is een weinig opvallend, dat niemand dien auto gezien heeft."

Valoni : „Het boschje, in welks schaduw ik den auto gestuurd heb, wordt slechts door twee villa's geflankeerd. Het is geen wonder, wanneer niemand mij gezien heeft, ja— het was mijn bedoeling, niet gezien te worden. Daarom heb ik ook de lantaarns uitgedaan."

De commissaris : „Inderdaad, zeer voorzichtig! . . Wanneer is U thuis gekomen?"

Valoni : „Het kan middernacht geweest zijn. Mijn bediende ontving mij met de vreeselijke tijding, dat mijn vader vermoord was geworden."

De commissaris stond op. „Mijnheer Valoni," zei hij ernstig. „Tegenover uw opgaven staan de uitspraken van zes onverdachte getuigen, die het tegenovergestelde uitwijzen . . . Om half tien heeft U den schouwburg verlaten. Dat klopt. Wat U ons verder verteld heeft, wordt door de uitspraken der getuigen weerlegd. Want om 10 uur heeft U den schouwburg weer betreden."

Op dit oogenblik sprong Valoni op, doodsbleek en sidderend. „Mijnheer de commissaris," bracht hij moeizaam uit, „dat is niet waar. Ik heb den schouwburg om half tien verlaten en ben niet meer teruggekeerd."

„U is overigens ook door alle tooneelspelers op het tooneel gezien, toen U naast uw vader, achteraan in de loge zat en het spel volgde."

„Ik was het niet." (Wordt vervolgd.)